

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1691. usque ad annum 1701

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1781

VD18 13322648

§. 131. Petri Matthæi Petrucii Cardinalis decessus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67627](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67627)

lente tamen adversantium numero, ac ^{Sæc. XVII.} præmatura morte omnem spem inter- ^{A. C. 1701.} cidente laborum præmia nonnisi in cæ-
 lis præstolari poterat; decessit enim
 Romæ die decima Februarii annos
 duntaxat natus quinquaginta sex. Ce-
 terum hic Cardinalis ingenii acie, e-
 loquentia, magnanimitate, raroque
 cunctis inserviendi studio eminuit, no-
 tatur tamen, quod ferme ad prodiga-
 litatem liberalis ac magnificus ære a-
 lieno plurimum se obligarit, hunc ta-
 men nævum moderata ac composita
 vivendi ratione postea emendavit.

§. CXXXI.

*Petri Matthæi Petrucii Cardinalis
decessus.*

Obiit hoc quoque anno Petrus Mat-
 thæus Petrucius Cardinalis in op-
 pido Æsii natus. Hic a nobilibus suis
 Parentibus ingenue educatus eos in
 virtutis ac literarum palestra in Mace-
 ratensi Universitate progressus fecit,
 ut in utriusque juris facultate Docto-
 ris honore auctus omnibus morum pro-
 bitate atque eruditione admirationi
 esset: Paulopost liberioris vitæ aura
 infectus, nomini suo haud exiguam la-
 bem inferebat, iterato autem a Car-
 dinale Alderano Cibo Episcopo suo
 acri-

Arnald.
Hist. Theol.
Myst. p. 348.
Briet. Cont.
Annal'
pag. 107.

Sæc. XVII. acriter reprehensus, brevi pristinam
A.C. 1701. virtutum femitam repetiit, & Cleri-
 cale institutum amplexatus, sacris
 commentationibus, atque austerioris
 vitæ exercitiis totum sese impendit.
 Anno ætatis suæ vigesimo quinto sese
 Oratorii Patribus adjunxit, ac Sacer-
 dotio initiatus, in prædicando Dei
 Verbo, & confessionibus fidelium ex-
 cipiendis assiduus erat, nec unquam a
 sacra hac exercitatione quicquam re-
 misit, etsi in supremum Congregationis
 Præpositum evectus fuisset. Nonnisi
 invitus, ac importunis aliorum præ-
 cibus expugnatus acceptavit Ælien-
 sem Episcopatum, quem ei Cardinalis
 Cibo cessit, ac Innocentius XI. contu-
 lit: Hujus dignitatis incrementum ad
 augenda pietatis opera Petrucium in-
 citabat, cunctos igitur suæ Ecclesiæ
 proventus in pauperes distribuit, Cle-
 rum suum ad severioris disciplinæ re-
 gulas revocavit, & populum exemplo
 & sermone ad meliorem frugem re-
 duxit: tot meritorum fama excitatus
 Pontifex, Petrucium Cardinalium Col-
 legio adscripsit; quin tamen ejus æ-
 muli a vexando Petrucio tanti honoris
 splendore absterrentur; cum enim
 eo tempore incauti Mystagogi multa
 de interna animæ quiete sub orationis
 sublimioris obtentu jactarent, ac Pe-
 trucius

trucius Molinosii libros sedulo pervol-
 veret, palam *Quietista* habitus veluti
 Molinosii Timotheus traducebatur: Sæc. XVII.
A. C. 1701.
 Acuebatur convitiantium audacia,
 dum Petruccius varios Theologiæ con-
 templativæ tractatus, atque asceticas
 epistolas vulgaverat: quocirca secreto,
 ut Purpuræ jam obtentæ parceretur,
 coram Inquisitionis Tribunali compa-
 rere jussus est, ejusque scripta rigido
 examini subjecta, quorum octo demum
 die quinta Februarii anno præteriti sæ-
 culi octogesimo octavo Sacræ Inquisi-
 tionis decreto confixa fuere, ne peri-
 culosæ devotionis prætextu rudibus
 offensionibus essent. Petrucius vero ite-
 rato ad idem Tribunal vocatur: suam
 vero orthodoxiam tam validis vindica-
 bat rationibus, ut, quoniam ipsemet li-
 bros suos damnasset, eosque flammis
 addici petiisset, ab omni noxa absolu-
 tus ad Episcopatum suum redire per-
 missus esset. Postquam vero rubrum
 Gallerum a Papa obtenturus, Romam
 venerat, rursus Quietismi infimulatus,
 vanis dogmatibus suis renuntiare,
 ac Romæ sub Curie inspectione
 tamdiu vivere cogebatur, donec ab
 Innocentio XII. Anno Christi millesimo
 sexcentesimo nonagesimo quarto ad Epi-
 scopatum suum reverti permissus esset,
 quo etiam contendens, ac biennio post
 dimissa

Sæc. XVII. dimissa hac Ecclesia, sibi soli vacatur
A. C. 1701. rus, Monte-Falconem secessit, ubi etiam
 die quinta Julii in Domino obdormivit anno ætatis suæ sexagesimo quinto.

§. CXXXII.

Principum atque illustrium fata.

Briet. An-
nal. cont.
pag. 1004.
Hode Hist.
de Louis
XIV. l. 54.
pag. 332.
Rapin Thoi-
ras t. II.
pag. 427.

Primordia hujus anni vitæ suæ postrema habuit Romæ Honoratus Grimaldus Moncæi Princeps, ac Franciæ Regis apud Pontificem Orator, qui post brevem aliquot dierum ægritudinem die secunda Januarii obiit: Mortis causam referunt ad immodicam animi anxietatem & fastidium, cum enim Marchio Vaini non ita pridem ab Innocentio XII. Principis dignitate, & a Ludovico Galliarum Rege Equestris Ordinis Torque donatus, milites militari tympano ad consuetas vigilias vocatos per vicum suo Palatio contiguum pertransire primo minis postea vi prohiberet, ab armatis militibus tanquam supremæ ac publicæ potestati rebellis ad carcerem raptabatur: Hujus recens cocti Principis causam ac patrocinium Franciæ Regis nomine in se suscepit Moncæjus Orator: Ast Ludovicus Rex Cardinalium tum in Conclavi congregatorum querelis deferens, Oratoris sui